

трябвало да докаже, че владее до съвършенство трите теологични добродетели. Тогава, от висините на небесата, докато всички тия блажени светлини почервяват от възмущение, свети Петър произнася ~~своя~~ страхотна нападка против папите, които са забравили своята длъжност "врабливи вълци", облечени в пастирски дрехи"; след това, като възвестява, че Бог ще поправи злините в света, той се завръща, заедно с всички светии, в Емпиреите.

Беатриче, с божествения си взор издига Данте до Деветото небе, и тук имаме първото явяване на Бога в вид на безкрайно блескава точка; това е най-нематериалния начин за представяне на Божеството, като се до-стига възвишеното в словата, с които Беатриче известява:

da quel punto
dipende il cielo e tutta la natura. (om mai mocha
sachcu uelcio u q'raia n'pupoga)

Около него, блескаво неподвижен, се въртят в все по-широки кръгове
двеста огнени кръга, ангелските хорове. Тъкмо за ангелите говори Беатриче
която преминала в свърхчовешко битие ~~изпитания~~ познава до съвършенство
небесните работи. Видението изчезва и ярка мълния обгръща поета; той се
намира вече в Емпиреите, където Раят му се явява в чудни картини: първо
като река от светлина, с нацъвтнали крайбрежия връз които кацат "живи
искри", след това, като се засилва духовното му зрение, той го вижда ка-
то огромна белоснежна роза, всеки листец на която е трон на някоя блажен
на душа, докато рой ангели, като слизат от вечната светлина към цветето
и отново се изкачват към нея, ~~известяват~~ известяват мир и любов на всички души.

Тук вече, сред славата на блаженството, се възвръща човешкия образ, и Данте прехласнато съзерцава: един океан от светлина, един огромен кръговрат от ведри и щастливи лица, едно "хвърчащо множество" от златни ангели с ~~живи~~ лица от жив пламък, целият небесен град около този малък смъртен. Данте внася ~~живи~~ в божественото и вечното своята човечност, за да я пречисти; и докато ~~живи~~ се въодушевява от чудния спомен, все пак изпитва страх да изяви пред хората не само това видение, а и собствената си ~~жива~~ идея; ~~жива~~ "в сърдцето му още се прецежда сладостта родена от нея". Между това Беатриче вече го е напуснала, за да се възвърне към трона на своята слава, обаче, преди това, тя оставила на верния си почитател ~~живи~~ като последен водач - съзерцателя свети Бернард.

Като си припомнял всичко ~~това~~, което благословената ~~жена~~ е била за неговото вдъхновение още от "Нов живот", поетът не можел до ни почувствува достигнатата висота, затова от сърдцето му избликнала молитва на благодарност към блажената ~~жена~~, молитва към ~~една~~ светица, примесена с грижовно човешко вълнение. И светицата му изпраща, в знак на обич, последната си усмивка: /Тъй молих се, а тя, посред лъчи,

Così orai; e quella, sì lontana
come pare, sorise e riguardommi;
poi si tornò all'eterna fontana.

/Тъй молих се, а тя, посред лъчи,
далече се усмихна и погледна, -
към вечний извор се отдалечи. /

Той ~~не~~ ^{теже} ~~може~~ ^{може} се; а ~~мн.~~ ^{мн.} ~~не~~ ^{не} ~~може~~ ^{може} се ~~да~~ ^{да} ~~не~~ ^{не} ~~може~~ ^{може} се.